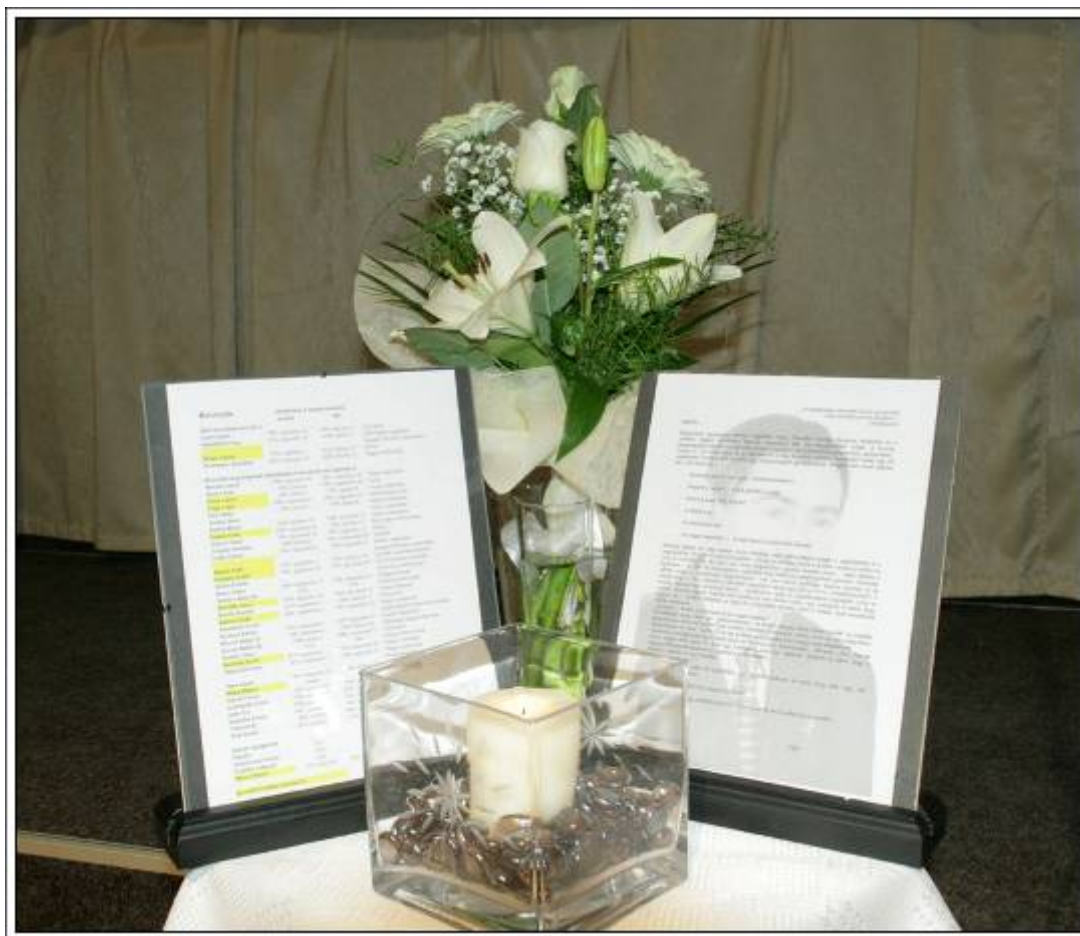

Intézményünk 2013. február 15-én megemlékezést tartott az iskolában hosszabb ideig dolgozó, a közelmúltban elhunyt kollégák emlékére.

[Elhunyt kollégák](#)

Egy éve búcsúztunk Wéber Lászlótól. Ez alkalomból a 15-ös tantermet róla neveztük el. A névtáblát **Wéber Lászlóné** leplezte le, aki a következő sorokkal emlékezett:

Búcsú

Letéptem ezt a hangszálat
Már tudhatod az ősz halott
E földön többé sohse látlak
Ó idő szaga hangszálat
És várlak téged tudhatod

/Guillaume Apollinaire/

[Hári József gondolatai](#)

Iskolánkban a munkaviszonyuk			
	kezdet	vége	
<u>Aktív korokban hunytak el</u>			
Czett László	1989. augusztus 16.	1992. március 17.	Ügyintéző
Sashalmi György	1972. augusztus 16.	2006. április 7.	Épületgépész szaktanár
Wéber László	1976. augusztus 1.	2012. február 16.	Igazgató helyettes, matematika-kémia
Wortmann Andrásné	2004. augusztus 16.	2008. február 13.	Magyar-történelem
<u>Hosszabb ideig dolgoztak iskolánkban és távozásuk után hunytak el</u>			
Botykai László	1996. augusztus 16.	2001. augusztus 16.	Faipari szakoktató
Burics Ernő	1984. július 4.	1990. szeptember 24.	Portás
Csery László	1991. április 2.	2002. január 29.	Faipari szakoktató
Csiga Lajos	1986. szeptember 1.	2002. augusztus 15.	Raktáros-ügyintéző
Duli Attila	1985. január 1.	1999. január 8.	Gépész szakoktató
Farkas János			Gépész szakoktató
Farkas Rezső	1964. október 10.	1988. november 22.	Gépész szakoktató
Gémes József	1984. december 12.	1995. augusztus 17.	Portás
Gergely Istvánné	1988. február 1.	1991. szeptember 29.	Takarító
Gölles Ferenc	1962. december 4.	1988. augusztus 7.	Gépész szakoktató
Hajnal Ernő	1974. augusztus 1.	2001. március 16.	Igazgatóhelyettes, matematika-műszaki ismeretek-technika
Hargitai József	1981. augusztus 16.	1995. december 30.	RTV műszerész szaktanár
Helyes Ferenc			Gyakorlati oktatásvezető
Hencz János	1959. szeptember 7.	1982. augusztus 15.	Kollégiumvezető
Herbert János Dr.	1975	1976	Gépézmérnök-tanár
Horváth János	1968. augusztus 16.	1995. december 30.	Faipari szaktanár
Ihnáth Jánosné	1973. szeptember 1.	1984. március 5.	Testnevelő
Kaposi István	1965. szeptember 1.	1991. augusztus 31.	Gépész szakoktató
Keszthelyi Gyula			Szakfelügyelő Testnevelés-biológia
Korányi Károly	1965. szeptember 1.	1997. december 30.	Gépész szakoktató
Korocz Balázs id.	1982. december 1.	1999. február 28.	Gazdasági igazgató-helyettes
Korocz Balázs ifj.	1988. január 1.	1988. szeptember 15.	Történelem
Kovács Titusz	1955	1961	Faipari mérnök-tanár
Kutnyák József	1974. szeptember 16.	2005. december 30.	Faipari szakoktató
Matestyák János	1975. szeptember 1.	1988. augusztus 15.	Magyar-történelem
Oppe László	1995. augusztus 15.	2008. október 31.	Munkaközösség-vezető, Faipari mérnök-tanár
Simon Béláné	óraadó		Könyvkötő szakoktató
Sulyok Ferenc	1983. november 1.	1983. december 7.	Gépész szakoktató
Szabadella József	1995. szeptember 1.	2003. november 10.	Portás
Szily Éva	1988. augusztus 15.	2002. november 30.	Magyar-olasz
Szurofka Ferenc	1961. szeptember 6.	1982. augusztus 15.	Nevelőtanár
Tóth István	1963. október 15.	1990. szeptember 14.	Karbantartó
Tóth László	1973. augusztus 1.	1997. március 14.	Faipari szakoktató
Elhunyt igazgatóink			
Pinezits	1953	1954	
Szentistványi Gyula	1954	1956	
Gombás Lukácsné	1956	1969	
Mátrai Károly	1970. július 16.	1982. szeptember 15.	
Az utóbbi években hunytak el.			

„Az emlékezéshez nem emlék, hanem szeretet kell,
s akit szeretiünk, azt nem feledjük el.”
(Shakespeare)

segítség....

Megszokott, ugyanolyan februári reggelnek indult. Hajnalban kisfiam ébresztett mindenkit és a szokásos reggeli készülődés ritmusa, szertartásai már rég begyakoroltak voltak. A kocsim jégmentesítése után fél óra alatt szétszórta a családot a város különböző pontjain lévő „dolgozóba”. Aznap is 7.24 körül értem be az iskolába és a félig homályos aulában szembejött velem egy jól megtermett, ismerős alak, kezében egy összecsomagolt gyászszáslóval. Szegény Jani olyan mélyen járt, mint még soha...

- Mi történt Jani? Ki halt meg? – kérdeztem hadarva.
- Meghalt a Lacink...- és már görbült is a szája.
- Melyik Lacink, Jani, melyik?
- A Wéber Laci...
- Ne hülyéskedj Jani...
- De, reggel összeesett ... - és már ment is tovább belül zokogva.

Percekig álltam ott, nem tudtam, merre induljak, majd felküzdöttem magam a naplótartóba és a nagytanáriba. Ott volt, ki csak ült magában, volt, aki az ablakon nézett a távolba a könnyeit nyelve és volt, ki csendben sírt, de senki sem tudott megszólalni, egymás szemébe nézni... vágni lehetett a fájdalmat... Az első óra becsengetése szakította meg ezeket az embert próbáló perceket. Mindenki némán indult a „paradicsom meghódítására”. Ma sem tudom pontosan, hogyan jutottam el az osztályomig, a 14-es teremhez. Útközben végigfutott rajtam egy film a tíz év „cellaélményeiről”, a mindig bajusza alatt mosolygó arcra... Emlékszem, talán az foglalkoztatott leginkább, most az osztály előtt mit tegyek. Tartsak órát, mintha mi sem történt volna, vagy mondjam el nekik, hogy nagyon fáj... Amikor beléptem az ajtón és a szemükbe néztem, eldőlt a kérdés. Nem hazudhatok nekik, nekik nem.

„Gyerekek... Wéber László tanár úr ma reggel meghalt.”

Ott döbrent csend, talán egy „jajfelszisszenés”, itt kitörő zokogás. Nem bírtam tovább, az asztalba kapaszkodva, fejem két kezem közé szorítva ömlöttek a könnyeim. Akkor ott és ma sem szégyeltem. Megtartottam az órám. Tudom, Ő ezt így kívánta, de a szünetre hívó csengő megváltásként ért.

Gondolom, mindannyian így voltunk ezzel, mi Simonyisok...Kertvárosiak...508-asok...2012. február 16-án reggel több ment el, mint egy kollégánk, mint egy barátunk. Kilépett az ajtón, hogy a legnagyobb katedrán tanítson és vigyázzon a rábízottakra.

Sokszor eszembe jut egy mondata.

„...Miben segíthetek?...”

Tudod kedves Laci, néha azt gondoltam, ezt rutinból kérdezed, de most, hogy nem vagy, már tudom...Ez volt az életed...

A franc egye meg, Wéber Laci, nagyon hiányzol!

U.i.: Lehet, sokaknál nagy sebeket téptem fel. Elnézést kérek, de ki kellett írni magamból.

Pécs, 2013. február 14.

Hájó